

[Holstein.]

denne Ordning. Den blev gjort til et Kabinetsspørgsmaal.

Mon jeg ikke har forstaaet Situationen ret, naar jeg siger, at naar trods Betæneligheder indenfor det konservative Parti — nogle af dem afholdt sig fra at stemme, nogle vilde helst have stemt nej — alligevel den Gang ingen anden stemte imod, saa var det, fordi de stode paa de Erklæringer og Tilsagn, som den højtærede Statsminister den Gang gav, saa var det, fordi de paa det Tidspunkt højede sig for hans øvrige Argumenteringer og Betragtninger?

Naar man nu sammenligner den nuværende Situation, hvorledes Venstre har varetaget denne Forsvarsordning, med dets Tilsagn, sammenligner det Forslag, den højtærede Forsvarsminister uden videre, uden at spørge de Konservative og uden at spørge Sagkundskaben, har lagt paa Tingets Bord — sammenligner den udenrigspolitiske Situation i 1922 med den politiske Udvikling, som den har formet sig i Aarene siden, og som den tegner sig nu, saa tør jeg nok sige, at det ikke vilde være urimeligt, om den trofaste konservative Vælgerbefolkning — som Venstrebladene i Provinsen begynder at tage sig saa kærligt og varmt af som et Vælgerkorps, der er for sømt af sine Ledere, og som Venstre maa tage sig af, da der ikke er andre til at varetage deres Interesser, heller ikke i Forsvarssagen —, jeg vil sige, at jeg vilde ikke forbavses over og vilde heller ikke finde det urimeligt, om den konservative Vælgerbefolkning, oplyst om disse Forhold, vilde svare den højtærede Forsvarsminister, naar han præsenterede dem dette Forslag, ligesom den tyske Socialdemokrat i 1918 efter Tysklands militære Sammenbrud: „Wir sind belogen und betrogen“.

Naar jeg hører den højtærede Forsvarsministers Erklæringer om sit Forslag, om hvorledes det skal opfattes, og jeg hører den ærede konservative Ordførers Udtalelser om det konservative Standpunkt i denne Sag, saa maa jeg sige, at hvis de skulde tages paa Ordet begge to, saa kunde vi lige saa godt helt og holdent standse disse Forhandlinger med det samme; saa var der ikke mere at forhandle om, vi behøvede ikke at lade Sagen gaa til anden og tredie Behandling — hvis man skulde tage dem paa Ordet!

Jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg vilde ønske, man kunde tage dem Ordet; for jeg tror, at denne Sag er kommet til det Punkt, hvor et aabent

Spørgsmaal er bedre end en daarlig Løsning, endnu daarligere end den fra 1922. Der gives Sager af saa stor Betydning, politiske Sager saa forkvaklede, at et aabent Spørgsmaal er bedre end en daarlig Løsning, fordi en daarlig Løsning kun vil skubbe Spørgsmaalet ud en kort Tid; og saa vil det rejse sig i endnu mere forsumpet og forviklet Skikkelse. Derfor saa jeg hellere, at det blev et aabent Spørgsmaal; og jeg maa sige, at jeg kan ikke andet end beklage, at det midtpunktsøgende Hovedstadsblad „Berlingske Tidende“ i sin ledende Artikel i Gaar udtaler sig for Midtsamling af de middelmaadige Mellemstandpunkter i denne Sag. Dem tror jeg, vi har haft nok af. Jeg tror, som jeg sagde, da jeg sidst havde Ordet, at der maa gøres rent Bord, der maa gøres op i denne Sag; Befolkningen vil ikke længere finde sig i, at der gaas frem, som der hidtil er gaaet frem.

Jeg skal herefter vende mig til den højtærede Forsvarsminister og fremsætte nogle Udtalelser med Hensyn til det militære Forslag, konkret set, og ikke til den generelle Baggrund for det. Jeg vil gerne sige til den højtærede Forsvarsminister, at naar han citerede min Udtalelse om min Mistillid til Sagkundskaben, da vi havde hans Forslag til Behandling i afvigte Vinter, saa er den jo ikke i Modstrid med, hvad jeg straks begyndte med at sige i min Tale i Forgaars. Den Mistillid har jeg. Men den højtærede Forsvarsminister misforstaar Situationen ganske, naar han tror, at han i denne Mistillid kan finde et Argument for, at det er uberettiget at paastaa, at Sagkundskaben har pulveriseret hans Forslag; for der hører ingen stor Sagkundskab til det negative, til i en given Sag at sige, at de og de Foranstaltninger er absolut forrykte. Det er en negativ Kritik, den er ikke saa vanskelig.

Nej, det er, naar vi kommer til det positive, naar vi kommer til, hvad der skal gøres for at faa det mest mulige ud af et lille Beløb, at min Mistillid til den militære Sagkundskab begynder at vaagne.

Lad mig tage et Eksempel fra det daglige Liv; lad os tage noget, som ligger den højtærede Forsvarsminister nær, han er jo Landmand. Hvis den højtærede Minister f. Eks. fandt paa at ville fodre sin Kobesætning udelukkende med daarligt Hø, behøvede han ikke landbomæssig Sagkundskab for at sige ham, at med den Fodring fik han intet Udbytte af sin Besætning, det vilde alle sagkyndige og alle